

Zpravodaj Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

UVNITŘ NAJDETE:

- ☐ Vánoční zamyšlení Když Bůh promluví...
- ☐ Příběhy pro potěchu duše
- ☐ Zaslíbení prvních sobot v měsíci

Vánoční pozdrav

Milí přátelé, čtenáři Stop, přeji vám požehnané svátky vánoční. Požehnané především v tom, že nám Pán nabídne příležitost ještě hlouběji proniknout do závrtné hlubiny jeho milosrdenství.

Ježíš Kristus, v kterého věříme, ať je ve středu naší pozornosti. A to nejen malinký, odkázaný na péči lidí, ale též mocný a rozhodný vůdce všeho lidstva do otevřené Boží náruče.

P. Jan

Když Bůh promluví...

Mám kamaráda, který byl kdysi v Medžugorii a byl tam svědkem jakéhosi zázraku - jak a co se stalo, není pro tento příběh důležité, v každém případě se ale jednalo o něco mimořádného. Když mi popisoval své pocity, na prvním místě byl prý děs. Děs z toho, že to funguje, že někde mimo náš pozemský svět jsou síly, které slyší naši modlitbu, kterým není jedno, zda jsem dobrý, nebo zlý; úlek z toho, že Bůh doopravdy je, že když cokoli v rámci modlitby řekneme, někdo to slyší a bere vážně.

Myslím, že přesně tohoto se týká vánoční tajemství. Když v kázáních mluvíme o tom, jak Bůh vstupuje do svého světa, máme na mysli zejména naše malé zázraky všedního dne, taková ta drobná Boží pohlazení. Jenomže zázrak v Písmu svatém je

něco jiného, je to prudký vpád numinózní, nevysvětlitelný fyzikálními ani jakýmkoli jinými zákony: Lazar vstává z hrobu a mládenec naimský z pohřebního průvodu. Bůh přichází a první reakcí je bázeň, Bůh řekne a ono se stane. Bůh promluví a jeho slovo je jako dvojsečný meč, který se nevrátí bez užítu a vykoná svou práci - od Budiž světlo až po Slovo, které se stane tělem. Mnohokrát a mnoha způsoby Bůh mluvil k našim otcům skrze proroky a poslední slovo, které vyslovil, je Ježíš.

A Slovo se ubytovalo mezi námi a to Slovo svítí v temnotě a temnota je nepohltila.

Vánoce jsou velmi zneklidňující.

V mém kostele v Lechovicích byly celou totalitu řeholnice a teprve po revoluci se přesunuly zpět do Brna.

Sestřička Josefinka byla dlouhá léta v Lechovicích kostelníci a těch několik desetiletí byla v kostele prakticky pořád, ve dne i v noci. Několik měsíců předtím, než umřela, mi poslala dopis. Jakýsi Rakušan byl prý od narození slepý, až jednou si v Lechovicích omyl oči vodou z naší studánky, co je pod kostelem, a když se vrátil do Rakouska, viděl. A napsal o tom Josefince a ta pak mně.

V tu chvíli jsem konečně pochopil, o čem mluvil můj kamarád: Bůh promluvil do našeho zaběhaného stereotypního koloběhu mší svatých, vánočních zpovědí, poutních zájezdů, do našeho zaještěho světa církevního průmyslu, křtů, biřmování, sňatků a pohřbů. Dotek numinózní, Bůh, který promluví, Bůh, který chce vždy víc, než je v silách člověka, je zneklidňující Bůh.

Najednou jsem měl pochopení pro farizeje, znalce zákona a veleradu. Příchod samotného Mesiáše musel být pro jejich zaměstnání mnohem děsivější než pro mě jeden uzdravený slepec. Je strašné, když Bůh vyslyší naše modlitby a přijde a protrhne záclonu mezi nebem a zemí, neboť najednou se po mně něco chce - a zejména to, abych změnil život.

Když Bůh promluví, Mojžíš poukazuje na to, že není vhodným vůdcem a vlastně neumí ani mluvit a Jonáš na podobné oslovení prchá, dokud to jde. Fyzická realita Ježíše Krista, vpád nebe na zem, Vánoce, které jako dynamit roztrhnou přehradu mezi nebem a zemí, Slovo učiněno tělem způsobí na prvním místě bázeň, velikou bázeň.

Kdyby přišel dnes...

A tak jsem se pro sebe ptal, co kdyby nás Bůh konečně vyslyšel a naše modlitby o Maranatha se naplnily? Nevím, možná proto jsme ostré hrany Slova, které se stalo tělem, zaobalili

a uhladili do dárků a vánočního papíru a Krista přijímáme jako malé dítě a asi je to tak v pořádku. Během staletí lidová fantazie vymyslí laskavou atmosféru, rozmanité figurky moravského betléma, texty koledí i s nezbytným hajdom tydlidom, žežuličku i křepeličku, cukroví, tichou noc, očekávání kolem vánočního stromčku a vánočních pohádek, a nejasnou představu, že bychom tak nějak na ty Vánoce měli být dobří. V této podobě jsou Vánoce stravitelnější a jsme schopni je přežít bez úhony - a opakuj, asi je to tak dobře.

Ježíš proti spojeným silám tehdejších mocných světa a církevní hierarchie nakonec dopadl, jak zřejmě musel. A někdy se ptám sám sebe, jak by dopadl dnes, kdyby přišel znovu, kdyby se znovu Slovo stalo tělem a nám kněžími kdyby živý Ježíš začal vykládat o tom, že sice máme klíče, ale sami jsme nevstoupili, a těm, kteří chtěli, jsme v tom zabránili, nebo jmeně upozorňovat, že děvčata z příhraničních silnic od Znojma na jih nás předejdou do nebeského království....

P. Marek Orko Vácha
Text byl psán pro Katolický týdeník,
č. 51/52, rok 2010

- **Setkání dospělých na faře** v Mníšku p. B. každé úterý od 19,00 hod. Na programu je četba a rozjímání Písma svatého (nyní konkrétně evangelium podle Jana) i beseda o aktuálních událostech v církvi.
- **Společná modlitba růžence** ve středu od 18,00 hod. – většinou v Mateřském centru.
- Poslední středy v měsíci od 18,30 hod. **úklid kostela** v Mníšku pod Brdy. Prosíme dobrovolníky o pomoc.
- Každý čtvrtek po mši svaté v Mníšku pod Brdy střídavě **modlitby za farnost a modlitby matek**.
- Každý pátek po mši svaté v Mníšku p. B. **adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí** ukončená svátostným požehnáním v 19,00 hod.
- Druhé soboty v měsíci konáme **pobožnost křížové cesty na Skalce** od 14,00 hod.
- **Modlitby v duchu Taizé** v kapli na Malé Svaté Hoře většinou poslední sobotu v měsíci od 20 hod.

VÁNOČNÍ POŘAD MŠÍ SVATÝCH

NEDĚLE – 23. 12.	8,30 MNÍŠEK 10,30 LIŠNICE 14,30 KYTÍN	ČTVRTEK – 27. 12.	18,00 MNÍŠEK-kaple
PONDĚLÍ – 24. 12.	16,00 Kytín-D. důchodců 21,00 LIŠNICE 24,00 MNÍŠEK	PÁTEK – 28. 12.	18,00 MNÍŠEK-kostel
ÚTERÝ – 25. 12.	8,30 MNÍŠEK 10,30 LIŠNICE 14,30 TRNOVÁ	SOBOTA – 29. 12.	14,30 Malá Svatá Hora
STŘEDA – 26. 12.	8,30 MNÍŠEK 10,30 LIŠNICE-Rybova mše 14,30 KYTÍN	NEDĚLE – 30. 12.	8,30 MNÍŠEK 10,30 LIŠNICE 14,30 KYTÍN
		PONDĚLÍ – 31. 12.	16,30 MNÍŠEK děkovná mše
		ÚTERÝ – 1. 1. 2013	8,30 MNÍŠEK 10,30 LIŠNICE 14,30 KYTÍN

Zaslíbení prvních sobot v měsíci

První soboty v měsíci jsou zasvěceny smíru Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Už sv. Pius X. poskytl 3.6.1912 za obvyklých podmínek plnomocné odpustky věřícím, kteří na první sobotu v měsíci vykonají smírnou pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Benedikt XV. dne 9.11.1920 potvrdil smírnou sobotu. Je to splnění jednoho přání P. Marie ve fatimských zjeveních. K tomu je třeba podotknout, že sv. zpo- věď vykonaná během týdne se

smírným úmyslem stačí, že požadavku čtvrt hodinového rozjímání se vyhoví, když uvažujeme o jednom nebo o více tajemstvích sv. růžence nebo se pomodlíme druhý růženec. Také stačí čtvrt hodinka duchovní četby o jednom nebo o více tajemstvích. Jde o první soboty v měsíci a ne vždy o první soboty po prvním pátku.

„Jestliže duše chtějí, aby se má zaslíbení naplnila, ať milují a uctívají Neposkvrněné Srdce mé Matky. To budou

dokazovat tím, že budou po devět po sobě jdoucích prvních sobot měsíce po kající přípravě přijímat mé Tělo s úmyslem, aby usmířovali mé Božské Srdce spojené s Neposkvrněným Srdcem mé Matky.“ (ze zjevení Konsoláté Betrone)

Ježíšova zaslíbení pro nověnu prvních sobot devíti po sobě jdoucích měsíců ke cti Neposkvrněného Srdce Mariina:

Všechno, co od mého Srdce vyprošují skrze Srdce mé Matky, jim udělím ještě během novény, když prosí s důvěrou.

Ve všech životních okolnostech pocítí podporu a požehnání mé Matky.

Mír, porozumění a láska zavládne v duších a rodinách.

V rodinách nebude svárů, zklamání a nespravedlnosti.

Manželé se nebudou rozvádět a rozvedení se zase vrátí k sobě.

Rodiny si budou rozumět a až do konce vytrvají v pravé víře.

Matky v požehnaném stavu zakusí zvláštní ochranu mé Matky a dosáhnou všeho, co pro sebe a své dítě vyprošují.

Duše získají zálibu v modlitbě a utrpení a naučí se milovat Boha, bližního i nepřátele.

Hříšníci se obrátí bez zvláštních překážek, i když je pro ně nověna konána jinou osobou.

Když rodiče nebo některý člen rodiny vykoná tuto nověnu, nebude žádné dítě ani nikdo jiný z rodiny zavržen.

Rodiče a představení obdrží pomoc

nejen v duchovních, ale i v hmotných starostech.

Umírající dostanou tak velkou touhu po věčném životě, že se odevzdají do mé vůle a klidně zesnou v náručí mé Matky.

Ti, kteří touží po dokonalosti, obdrží jako vyznamenání hlavní ctnosti mé Matky: pokoru, čistotu a lásku.

Bude je provázet uklidnění, vnitřní a vnější radost ve zdraví a v nemoci.

Duše, které vykonají tuto nověnu, budou po celou věčnost zářit jako lilie kolem Neposkvrněného Srdce mé Matky.

Já Boží Beránek, s Otcem i Duchem svatým se budu věčně radovat z těchto duší, které září na Neposkvrněném Srdci mé Matky jako lilie a skrze mé Nejsvětější Srdce dojdou věčné slávy.

Duchovní osoby budou v úkonech víry a ctnostném životě snadno postupovat.

Výše uvedená zaslíbení zaujala již mnoho lidí a zvláště žen. Všichni si prakticky ověřili jejich pravdivost tím, že první soboty v měsíci duchovně prožili dle návodu a zaznamenali klid v duši a splnění očekávání.

Pokud i vás zaujaly, je možné ve farnosti využít nabídku prvních sobot v měsíci slavených v kapli Panny Marie v Čisovicích vždy od 14,30 hodin. Program bohoslužby je možno rozšířit o modlitbu růžence i krátké rozjímání.

Je reálné začít hned od 5. ledna 2013 a pokračovat 2. 2. 3., 6. 4., 4. 5., 1. 6., 6. 7., 3. 8. a 7. 9.

Sestavila Katka Typlová,
doplňek P. Jan

HARFA VE SNĚHU

Jan Skácel

Před několika dny jsem skládal dopis pro Ježíška. Snad to bylo pro dědu Mráze, nevím, chlapečkovi to bylo jedno.

Dopis měl ryze obchodní charakter. Objednal jsem (až do domu) housličky a bubínek, autobus, kašpárka a také oponu. Jako protihodnotu jsem nabízel jménem svého klienta čisté uši, to, že bude po celý rok hodný, a to je dlouhá doba, a že bude pít každý večer rybí tuk. Sepsal jsem ten dopis a vzpomněl jsem si na všechna svá vánoční přání, co jsem jich kdy měl – a bylo mi smutno.

Žil jsem tenkrát na světě asi tři roky a k Vánocům jsem si přál harfu. Zajímavé na tom přání bylo, že jsem nechtěl harfu proto, abych na ni drnkal a propěvoval při ní jako král David, ale aby ta harfa spinkala. Slýchal jsem tenkrát jednu koledu a v té koledě se zpívalo:

**„Labuti má i loutno má, slavičku můj,
dřímej, má harfo líbezná, synáčku můj.“**

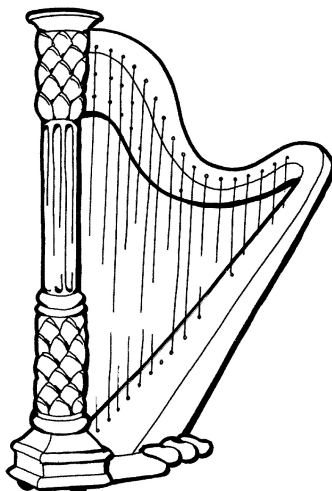
Místo harfy jsem dostal boty. Vlastně jen botičky. Potom mně bylo také jednou šest let, padal sníh a já jsem toužil po zlaté hasičské přilbě. Dostal jsem rukávník. V osmi letech se z dítěte stává muž a já jsem zoufale potřeboval kulomet. Jako desetiletému mně nadělili pod stromeček místo sebraných spisů Karla Maye pohádky Karla Jaromíra Erbena. Mám je dodnes. Ponejprv jsem je přečetl, když jsem se vrátil z vojenské prezenční služby. Ve dvanácti jsem si žádal nejkrásnější ženu na světě. Věděl

jsem, kde bydlí. Oni to nevěděli a nadělili mně pruhované pyžamo.

Od té doby se změnilo všechno, i stromy, oblaka a kosi. Zmoudřel jsem, nebo snad zhloupl, začínal jsem si přávat věci skromnější a celkem jsem nebýval zklamán. Mám kdesi ve stolku cigaretové pouzdro, mám tučet kravat, jedny dlouhé spodky, které jsem nikdy neměl na sobě, dokonce i jednu levou koženou rukavici. Avšak od osudných Vánoc, kdy moje sny začaly být tak rozumné, že začaly být skutečnovány, ztratily pro mne Vánoce kouzlo.

Proto, když jsem nedávno skládal chlapečkovi obchodní vánoční dopis, vyrostl v mé duši stesk rovný jako cypřiš.

Harfu si přeju, nadělte mi letos pod stromeček harfu. Nejlépe zlatou, struny mohou být stříbrné. Dlužíte mi harfu. Takovou, co by spala.

Tři starci

Příběhy pro uzdravení duše - José Carlos Bermejo

Žena vyšla před dům a spatřila, jak před její zahradou sedí tři neznámí starci s dlouhými vousy. I když nevěděla, o koho jde, řekla jim: „Myslím, že jsem vás nikdy neviděla. Ale určitě musíte mít hlad.

Vstupte, prosím, do mého domu a já vám připravím něco k jídlu.“

Oni se jí zeptali: „Je přítomen pán domu?“

„Ne, není“ odpověděla žena.

„v tom případě nemůžeme jít dovnitř,“ řekli na to. Když se manžel vrátil večer domů, žena mu vše vyprávěla.

„Běž jim říct, že už jsem zpátky, a pozvi je dál,“ řekl. Žena šla ven a opět muže pozvala.

„Nemůžeme do jednoho domu vstoupit všichni tři,“ vysvětlili jí starci.

„Proč?“ chtěla vědět žena.

Jeden z mužů ukázal na druhého a řekl: „Jeho jméno je Bohatství.“ Potom ukázal na dalšího a dodal: „Tento se jmenuje Úspěch. A já jsem Láska. Vrať se domů a s manželem rozhodněte, koho z nás si vyberete.“

Žena vešla do světnice a vyprávěla manželovi, co jí starci řekli. Manžel se rozzářil: „Aha, tak se tedy věci mají! To je výborné! Pozvěme tedy Bohatství a dovolme mu, aby se v domě uhostilo se svými poklady.“

Manželka nesouhlasila: „Drahý, proč raději nezavolat Úspěch?“ Jejich dcera je poslouchala z opačného konce místnosti a přiběhla k nim s nápadem: „Nebylo by lepší říct Lásce, aby k nám přišla?

Naplnila by pak celý dům.“

„Myslím, že bychom měli dát na naši dceru,“ řekl muž své ženě. „Jdi ven a pozvi Lásku, aby se stala naším hostem.“

Žena vyšla před práh a zvolala: „Který z vás je Láska? Ať vstoupí do našeho domu a hoduje s námi!“

Stařec, který se jmenoval Láska, si stoupl a vykročil směrem k domu. Druzí dva se také zvedli a šli za ním. Žena se překvapeně zeptala Bohatství a Úspěchu: „Pozvala jsem pouze Lásku. Proč jdete dál i vy dva?“

Stařici odpověděli jedním hlasem:

„Kdybys pozvala Bohatství nebo Úspěch, druzí dva by zůstali venku. Ale Láska nejde nikdy sama. Vždycky ji doprovázíme. Kam přijde láska, tam se dostaví bohatství a úspěch.“

Zkusme i my, zvláště teď o Vánocích, pozvat do našich domovů Lásku. Prožijme vánoční svátky v prostředí, kde je přítomna Láska, ale kde najdeme i Štěstí a Pokoj.

Čekání na Boha

Vánoční příběhy pro potěchu duše - Bruno Ferrero

Kdysi žila jedna zbožná stará paní, která se každý den několik hodin modlila.

Jednoho dne při modlitbě uslyšela Boží hlas, který jí oznámil: „Dnes tě přijdu navštívit.“ Dokážete si představit, jaká to pro ni byla pocta a radost. Honem se vrhla do uklízení a leštění, aby všechno bylo, jak se patří. Také bylo zapotřebí připravit vzácnému hostu pohoštění, a tak horečně hnětla těsto a pekla cukroví. Když byla se vším hotova,

oblékla si sváteční šaty a netrpělivě čekala na Boha.

Po chvíli kdosi zaklepal na dveře. Stará paní spěchala ke dveřím. Ale stála za nimi jen sousedka. Prý by potřebovala špetku soli, protože jí došla. Paní ji okřikla: „Musíš mě s takovou hloupostí zdržovat právě teď? Čekám na Boha. Má tu být každou chvíli. Přijď někdy jindy.“ A zabouchla překvapeně sousedce dveře před nosem.

Netrvalo dlouho a opět se ozvalo klepání. Paní se rychle podívala do zrcadla, upravila si vlasy a šaty a spěchala ke dveřím. Někáký chlapec zachumlaný v saku, které mu bylo příliš velké. Prodával levné knoflíky a mýdlo. Stará paní na něj vybuchla: „já teď čekám na Boha- a ne na tebe, kluku, nemám čas. Přijď zítra.“ A zavřela před chlapcem dveře.

Za chvíli opět někdo zaklepal. Paní otevřela a uviděla otrhaného a churavého staříka.

„Paní buďte tak laskavá, dejte mi, prosím, aspoň kousek chleba...třeba i tvrdého,“ prosil.

„To tak! Dejte mi všichni pokoj! Já čekám na Boha. A vy se kliděte od mého prahu!“

řekla rozzlobeně. Chudák se tedy odbelhal o dům dál a stará paní dál netrpělivě čekala na Boha. Hodiny plynuly a nic se nedělo. Setmělo se, přišla noc, a Bůh nikde. Paní byla hluboce zklamaná. Nakonec si řekla, že už déle čekat nebude a půjde si lehnout. Kupodivu hned usnula a zdá se jí sen. V tom snu se jí zjevil Bůh. Řekl jí: „Dnes jsem tě třikrát přišel navštívit, a ty jsi mne ani jednou k sobě nepustila.“

Nebud'me tak zaměstnáni čekáním na příchod Boha, abychom ho poté nepropásli. Najdeme si během vánočního shonu trochu času, který bychom mohli strávit společně s Bohem (např. v modlitbě.)

Prosby (Jan Skácel: ze sbírky Dávno proso, 1981)

Z pěstiček zaťatých
a nevíš jestli smíš
dříve než usneš
maličko poprosíš

aby neplakaly sovy
a nebyl dětský žal
aby klíč nezamykal
ale otvíral

a bylo odemčeno
až začnou chodit sny
aby mohly dovnitř
a zase odešly

Z pěstiček zaťatých
a nevíš jestli smíš
dříve než usneš
o všechno poprosíš

Kurzy Alfa v naší farnosti

Kurzy Alfa jsou nástrojem evangelizace pro místní církve, který používají stovky farností po celém světě. Jejich cílem je praktické uvedení do základů křesťanské víry, koncipované především pro lidi nevěřící. Mohou též velmi dobře posloužit jako obnovné kurzy pro praktikující katolíky, tak i pro ty, jejichž víra je oslabená. Kurzy probíhají po dobu deseti týdnů, jejich součástí je společný víkend nebo alespoň jeden mimořádný den navíc. Na závěr, po skončení deseti týdnů, se pořádá slavnostní večer. Některé kurzy se pořádají i během dne, ale většina se koná večer. Během večera se podává jídlo, po něm následuje přednáška o některém z důležitých témat týkajících se křesťanství. Po přednášce se hosté rozdělí do skupinek po 10 – 12 osobách, kde hovoří o tématu

přednášky. Každá skupinka má „vedoucího“ a dva pomocníky z místní farnosti. Večer je rozvržen na zhruba dvě hodiny.

Základní myšlenkou přednášek je, že křesťanství není jen komplex pravidel či dogmat, ale osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista v Duchu svatém. A že tento vztah, prožívaný ve farnosti, proměňuje život.

V naší farnosti uspořádáme ve spolupráci s jinými křesťanskými denominacemi přípravný běh kurzu od poloviny února a pak od září kurz „naplno“ v rámci celostátní akce „Zveme Česko na večeri“.

Styčnými osobami v našem společenství jsou Markéta Schichová a Ing. Roman Češka.